

det, som Dansk Folkeparti er med til, nemlig den manglende klageadgang.

Kl. 16.45

Det vil sige, at i realiteten bliver det jo ikke sådan, at enhver forsker kan komme til. Man kan jo ikke klage over, hvis man f.eks. ikke får adgang til arkiver. Der står »størst muligt omfang af åbenhed« osv., men klageadgang er der ikke. Det er bekymrende, at det vil Dansk Folkeparti ikke være med til.

Så må jeg sige til både hr. Kristian Jensen og hr. Jens Hald Madsen, at vi ser jo alle sammen frem til resultatet af en forhåbentlig objektiv, saglig og redelig undersøgelse af den kolde krigs tid. Det kan godt være, der er nogle, måske fra Venstres side, der har en interesse i at begynde at tillægge alle mulige socialdemokrater forskellige motiver, men hvis man studerer historien lidt, så tror jeg, der er mange, der har været enige i, og det nævnte jeg også indledningsvis, og der var også nogle, der kvitterede for det efterfølgende, at er der nogen, der har bekæmpet stalinismen og kommunismen igennem tiden, så er det altså socialdemokrater, og er der nogen, der er gået ind for afrustning i verden, så er det også Socialdemokratiet.

Modsat Venstre har vi haft en holdning om, at man godt kunne gøre de to ting, at de to ting var forenelige og ikke uforenelige. Jeg synes, at vi bl.a. af resultaterne af denne her undersøgelse må se, hvad det fører frem til, og så kan vi tage debatten efterfølgende.

Jeg synes egentlig, det bliver en debat på et underligt niveau, for jeg kunne godt stå her og fortælle, ligesom hr. Lars Løkke Rasmussens engagement i Afghanistan med Talebanregimet med kalasjnikov osv. er nævnt tidligere, men altså hvad skal det føre til? Jeg synes, det er en lidt underlig måde at begynde at hvide debattens niveau ned på. Det, der er afgørende i denne her debat, som handler om de indre danske konflikter under den kolde krig, er: Hvor langt vil regeringen og Venstre gå for at sikre åbenhed og objektivitet i den forskning og afdækning, der sker af perioden? Det mangler vi stadig væk svar på.

(Kort bemærkning).

**Holger K. Nielsen (SF):**

Venstres ordfører har jo vældig travlt med den her historie om, at der var offensive planer fra Østeuropa om atomvåben osv. imod Danmark. Det blev slået stort op i pressen her i søndags. Jyllands-Posten havde en kæmpe artikel om det,

som om det var en kæmpe nyhed. Det er det jo altså faktisk ikke.

Men det er rigtigt, at der er en polsk militærhistoriker, der har beskæftiget sig med det her for nylig. Der kom en artikel, som i øvrigt er oversat til dansk sidste år. Jeg står med den her. Jeg vil godt læse de første linjer i den artikel op:

**Tredje næstformand (Kaj Ikast):**

Det er jo jo Socialdemokratiet, vi stiller spørgsmål til.

**Holger K. Nielsen (SF):**

Ja, der kommer et spørgsmål.

»Angreb med atomvåben mod den nordvestlige del af Vesttyskland som luftlandsættende på den danske og norske kyst var, hvad den polske folkehærs hemmelige planer gik ud på i tilfælde af tredje verdenskrig.«

Så vil jeg godt spørge hr. Jeppe Kofod: Er der ikke en fundamental forskel på, om der, om jeg så må sige, er tale om offensive planer om et overraskelsesangreb eller om militærstrategiske planer i tilfælde af, at de bliver angrebet af os?

Det var jo, og det er igen et spørgsmål til hr. Jeppe Kofod, netop det, som var baggrunden for fredsbevægelsen, nemlig en erkendelse af, at oprustningen på begge sider kunne skabe den dynamik, den bombe i bogstaveligste forstand, som sprang, og at det derfor var vigtigt med nedrustning.

Jeg vil godt høre hr. Jeppe Kofod: Var det ikke det, som i høj grad var baggrunden for, at man fra venstrefløjens og Socialdemokratiets side gik ind for afrustning?

(Kort bemærkning).

**Søren Gade (V):**

Nu må jeg sige, at det socialdemokratiske hykleri kender ingen grænser. Vi skal høre, at den socialdemokratiske ordfører, hr. Jeppe Kofod, siger, at fodnotepolitikken i 1980'erne var udtryk for stærk bekymring for atomoprustning i Europa.

Jeg vil bare sige til hr. Jeppe Kofod, at det er åbenbart kun de allieredes og NATO's oprustning, der bekymrede Socialdemokraterne i 1980'erne, idet Anker Jørgensen den 6. februar 1983 til Jyllands-Posten svarede på et spørgsmål, om ikke det var bekymrende, at der var 345 SS-20-sovjetmissiler i Europa, men ingen NATO-missiler, at nej, det bekymrede ikke daværende oppositionsleder, hr. Anker Jørgensen.